

[Grethe Philip.]

gen er gået ind, skal vi sige meget åbent til den vanskelige opgave, det har været for den som en mindretalsregering i praksis at få gennemført besparelser, som andre partier har lagt op til, så synes jeg, den på ét punkt har svigtet meget alvorligt. Jeg synes ikke, de er gået ind i det, som man kunne forvente af dem, nemlig at de over for befolkningen gav en ærlig og redelig information om, hvad disse besparelser indebar. Jeg tænker — for at sige det lige ud — ikke mindst på socialministeren, der mig bekendt ikke på noget tidspunkt virkelig er gået ud med en information om, hvilke følger hendes forskellige cirkulærer og lovgivning har haft. Hun har for mig at se fuldstændig passivt set på en strøm af indsigelser, baseret på en lang række misforståelser, uden noget ønske om at gå ud og fortælle, hvad der rent faktisk skete. At der har været indskrænkninger, skal der ikke lægges skjul på; men når der fra forskellig side, og jo ikke mindst fra de ansattes side, har været nogle kolossale anklager og ligefrem har været tale om, at ungdomskriminaliteten vil stige betydeligt som følge af besparelser, så er man langt ude på overdrevet, og så burde ministeren sige fra.

Jeg håber, at regeringen som sagt vil lægge besparelsesforslag frem, og jeg håber, at den vil gøre det så tidligt og på en sådan måde, at ikke alene folketinget og udvalgene, men også befolkningen vil være klar over, hvorfor de er nødvendige, og også hvad de indebærer. Så kan jeg give tilsagn om, at vi fra vores parti vil være villige til at gå ind i dette samarbejde, og at vi håber, at der ikke alene vil blive tale om nogle besværlige og ulykkelige nedskæringer, men at der også vil blive udfoldet fantasi i retning af omlægninger, så man på én gang kan gå videre på f. eks. det sociale område, og samtidig kan holde noget igen på eksplosionen i udgifterne.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg skal til de økonomiske betragtninger, fru Grethe Philip gjorde gældende, føje nogle mere alment politiske. Jeg er enig med regeringen og den socialdemokratiske ordfører i opfattelsen af, at der både på det indenrigspolitiske og det udenrigspolitiske

område er sket afklaringer og værdifulde afklaringer siden regeringsskiftet i januar.

På det indenrigspolitiske område er det klart, at afklaringen — med de minusser, der rumsterer i øjeblikket — af overenskomstproblematikken var noget overordentlig værdifuldt. Som et andet eksempel kunne man nævne den lige vedtagne skolelov, og der kan i det hele taget nævnes en lang række eksempler.

På det udenrigspolitiske område er afklaringen omkring Englands forhold til EF vel nok det mest betydningsfulde skridt, der er sket for Europa.

Men der mangler noget på begge områder, og jeg tror, det er væsentligt, at vi ikke stopper op og bare konstaterer, hvad vi kan glæde os over der er sket, men ligesom tager os lidt mere i agt for, hvad det egentlig er for opgaver, der foreligger. Da er det meget, meget klart, at på det hjemlige område er der både nogle økonomiske problemer — og her kan vi jo godt tale om nogle ganske store krabater — og nogle politiske problemer, som det heller ikke er klogt at krybe i skjul for.

Det er der også på det udenrigspolitiske område i forhold til EF. Det er nok ikke for stærkt at tale om EF-ulovlighederne. Det er ganske klart, at hele den udvikling, der er sket med de nationale støtteordninger, skaber både politiske og økonomiske problemer og er med til at forstærke Danmarks i forvejen ikke helt små økonomiske problemer. Der er altså noget her, som vi, der mener, det var en lykkelig ting, at England bekræftede sit tilhørsforhold til EF, ikke skal vige uden om at diskutere.

Hvad det hjemlige angår, ja, da skal jeg henvise til de økonomiske betragtninger, fru Grethe Philip gjorde gældende, og så lige sige til hr. Kjeld Olesen: det er rigtigt, som hr. Kjeld Olesen sagde, at ved regeringens accept af, at den var en mindretalsregering og derfor kunne komme i mindretal, savnede socialdemokratiets modstand intet i klarhed i spørgsmålet omkring uddannelses- og institutionsområderne. Nej, men det, der savner klarhed, er anvisningen på, hvad regeringen ville gøre, hvis den også havde nægtet disse besparelser. Vi kan jo ikke lukke øjnene for den meget alvorlige problemstilling.